

Miêu Hoạn

Contents

Miêu Hoạn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9

Miêu Hoạn

Giới thiệu

Cuối cùng cũng được nghỉ, trong khoảng thời gian làm việc tại Nhật Bản như thế này thì rất hiếm khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-hoan>

1. Chương 1

Cuối cùng cũng được nghỉ, trong khoảng thời gian làm việc tại Nhật Bản như thế này thì rất hiếm khi được nghỉ ngơi một lúc tận ba ngày. Tôi thực sự rất muốn reo lên thật lớn rồi vừa chạy vừa la hét om sòm vì cuối cùng cũng thoát khỏi kiếp nạn mỗi ngày chỉ được ngủ có mấy tiếng, ha ha ha~ Chỉ tiếc cái hành động này không phù hợp với hình tượng một leader ngay thẳng, chính nghĩa, bình tĩnh và lạnh lùng như tôi, cho nên đành phải ngồi trên sofa nhìn Junsu khóc lóc ôm lấy cái máy PS3 phủ đầy bụi, Jaejoong tâm tình vui sướng ngồi trước gương vừa trang điểm vừa ngâm nga hát nhạc thiếu nhi, Changmin một bên ngồi xem TV, một bên liên tục nhét mấy miếng khoai vào mồm, ơ...? Thiếu một người... Chắc là, còn đang ngủ.

Đây là ngày nghỉ đầu tiên, nói tiếp, thật ra khi vừa đến Nhật Bản để phát triển, mỗi ngày chúng tôi đều rảnh rang vô sự, buồn chán đến mức thấy người nào liền trở nên vô cùng tức giận, chỉ muốn chém giết lẫn nhau, lúc ấy muốn đi ra ngoài cũng không cần hóa trang, cũng có thể đến khu trung tâm bao lâu tùy thích

nhưng hôm sau, tin tức trên TV về chúng tôi một chút cũng không thấy xuất hiện. Nhưng mà về sau, khi bận bịu rồi thì bỗng nhớ lại quãng thời gian nhàn hạ lúc đó, danh dự ít nhiều cũng cảm thấy bị xúc phạm.

Nói tóm lại là, ba ngày nghỉ ngơi tôi có này phải được thu xếp làm sao cho thật đặc biệt và phong phú, thế mới không phụ lòng chính bản thân mình, không phụ lòng Dong Bang Shin Ki, không phụ lòng người cha già Lee So Man, không phụ lòng quản lý và không phụ lòng các tiền bối đồng đảo xung quanh... Cậu nói có đúng không nào

~“Jaejoong, buổi chiều cậu có phải đi đâu không?” Tôi vẽ mặt nịnh nọt cười cười, chân chó hỏi.

“Ừm... Yamada Yu có mời tớ đi chơi trước đó rồi.”

Tôi nghe vậy lập tức thu hồi lại khuôn mặt tươi cười, chán! Tôi rất ghét cái điểm này của Kim Jaejoong... Nhân duyên quá tốt. Nhìn đi nhìn đi, ngày lễ tốt bây giờ đã bị mất rồi!

“Mất hứng sao?” Coi như cậu ấy còn có lương tâm, rốt cuộc cũng đem ánh mắt từ cái gương bên kia vòng sang bên này, “Tớ cũng không có biện pháp đâu... Bạn bè nhiều hơn cả đường lộ, điều này không phải chính cậu nói cho tớ biết sao?”

“Hừ...” Tôi hừ mũi, tỏ vẻ khinh thường.

“Ai, cậu đó, thật là...” Jaejoong thở dài, tiếp tục nói, “Ngày nghỉ hôm nay không được thì không phải còn có hai ngày khác sao, sau hai ngày cậu làm gì tớ đều cùng cậu, như vậy được chưa?” Trong lòng tôi lúc này mới thỏa mãn được chút ít, coi như cậu ấy chưa quên mối quan hệ bất chính giữa tôi và cậu ấy, chưa quên chúng ta trong lúc đó còn có một chân.

Tôi thông thả bước về phòng khách, chiếc thùng rác bên cạnh Changmin đã chồng chất một đồng bịch bánh snack, Junsu một tay cầm điều khiển ngồi chơi game, một tay vẫn không quên gặm trái táo, sau đó liền ném hột táo đi, cái hột táo lập tức bay tới chỗ mấy bịch bánh snack rồi bật bay ra ngoài.

“Kim Junsu ——!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, cái bọn nhóc con này, khiến nhà cửa bẩn như vậy, người quét dọn chẳng phải còn lâu lắm nữa mới tới hay sao, đến lúc đó Jaejoong nhìn thấy mà bản thân mình không tự động thu dọn thì chắc chắn sẽ trừng phạt mình, oa oa oa~~ Dựa vào cái gì lại như thế, dựa vào cái gì??

“Không thấy em đang bận à, hyung đừng có làm phiền em.” Junsu hai mắt dán chặt vào màn hình, cau mày nói, tôi biết nó cuối cùng đã khiêu chiến với quyền uy của tôi, thế nhưng nếu như tôi lúc này tiến lên mắng nó một trận hoặc giật lấy cái PS3 của nó, với tính cách của Junsu, nó nhất định sẽ cùng tôi liều mạng, suy nghĩ một chút, quyết định tạm thời tha cho nó, một lát sau sẽ tìm nó tính sổ.

Vì vậy, tôi đem ánh mắt chuyển về phía Changmin.

“Đừng nhìn em, xin hãy coi em như không tồn tại. Vả lại Yunho hyung, trên TV nói rằng người đàn ông chịu làm việc nhà mới là người đàn ông chân chính.”

“Vậy tại sao em không làm người đàn ông tốt?” Tôi nhướn mày.

“Bởi vì em không có vợ.”

“... ..”

Thế là sau cùng, tôi đem thùng rác bước ra cửa phòng, nhưng không hoàn toàn đi ra khỏi cửa chính, nếu lỡ các fans đang chờ đợi nhìn thấy cái hình tượng này của tôi... tôi sẽ buồn rầu đến chết mất.

“Meo meo —— “

Hả? Mèo kêu? Tôi theo âm thanh mà quay đầu lại, quả nhiên phát hiện một con mèo trắng nhỏ đang trốn ở trong góc, chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ rằng con mèo này là mèo nuôi của một gia đình nào đó, thế nhưng suy đoán này lập tức bị hủy bỏ, bởi vì tôi thấy màu lông của nó, tôi rất khâm phục bản thân có khả năng nhận ra nó là một con ‘mèo trắng’, bởi vì nó hiện tại toàn thân bẩn đến nhìn không ra hình dạng, ngay cả lông cũng bết lại với nhau.

Vậy thì đó là con mèo hoang từ bên ngoài chạy vào sao? Tôi ngây người, quả táo trong thùng rác bị Junsu gặm gần hết lẫn ra ngoài, sau đó tôi nhìn thấy con mèo nhỏ từ phòng nhìn chăm chăm vào tôi biến thành khát vọng nhìn chăm chăm vào hộp táo, sau đó từng bước từng bước đi tới, cách chỗ đó khoảng ba bước rồi ngừng lại nhìn tôi, nhận thấy tôi không có ý muốn tổn thương nó, liền đánh bạo chạy tới, ngửi ngửi cái hộp đó rồi bắt đầu cắn ăn.

“Đói bụng sao...” Tôi bắt đầu cảm thấy đồng cảm, tôi là người nhìn thấy đứa nhóc đáng yêu thì không đi chơi đùa, nhìn thấy động vật lưu lạc không tới cho ăn, nhìn thấy người già khổ cực không tới giúp đỡ.

Tôi chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn nó, chờ nó ăn xong rồi bắt đầu mở to mắt nhìn tôi, tôi vươn tay muốn sờ nó nhưng nó lại chủ động lại gần tôi, bắt đầu vươn đầu lưỡi gai gai mà liếm liếm đầu ngón tay tôi.

Tôi quyết định rồi! Tôi muốn nuôi nó! Dù sao trong nhà còn có vài động vật to nhỏ, nuôi thêm cũng chẳng sao.

Hạ quyết tâm, tôi không ngại bẩn mà ôm lấy con mèo trắng nhỏ, bước lên lầu.

2. Chương 2

Chương 2

Sau khi vào phòng, tôi mang theo con mèo nhỏ rồi tuyên bố quyết định của mình, thuận tiện không chú ý đến vẻ mặt ngốc lảng của Junsu và sự ghét bỏ đối với con mèo nhỏ bẩn thỉu của Changmin, mà về mặt đã tỉnh ngủ của Park Yoochun càng hoàn toàn không thêm để ý tới, chỉ nhanh chóng cởi giày rồi bước thẳng đến phòng tắm.

Đến khi tôi xả nước ấm ra, con mèo nhỏ thế nào cũng không chịu đi vào, tôi bắt lấy nó, muốn đem nó thả vào nhưng lại bị nó giãy giụa rồi cào một phát trên tay tôi, làm tôi thiếu chút nữa nổi khùng mà chửi rủa.

“Mèo rất sợ nước... Cậu phải dịu dàng một chút.”

Phía sau truyền đến một tiếng thở dài, sau đó chủ nhân của thanh âm đó bước tới tiếp nhận con mèo nhỏ đang hoảng sợ không ít trong tay tôi ra.

“Nga...”

“Nhìn cậu trên người đều ướt hết cả rồi, thay quần áo đi, nếu không sẽ cảm lạnh, tớ sẽ tắm cho nó.”

“Hi hi... Tớ biết Jaejoong là tốt nhất mà~” Tôi mặt mày hớn hờ, sau đó chạy bình bịch đi thay quần áo.

Chờ đến khi Jaejoong ôm con mèo nhỏ ngay cả lông cũng được sấy khô từ phòng tắm đi ra, nó đã thơm phưng phức, cộng thêm cả người lông trắng sạch sẽ, Junsu thấy cũng ném điều khiển đi rồi bước lại gần:

“Oa —— Dễ thương quá đi!”

“Cho nó một cái tên đi...” Changmin nói.

“Được, đặt tên là gì đây?”

“Mèo.” Changmin đáp.

“Cái đồ không có óc tưởng tượng!” Jaejoong liếc nó một cái, “Hay gọi là... Meo Meo?”

“Thì hyung có óc tưởng tượng!” Changmin bắt mồm nói.

Tôi suy nghĩ một chút, rồi nói rằng:

“Gọi là Jung Joongie đi.”

“Không được!” Jaejoong là người thứ nhất? Kháng nghị? Tôi không chú ý đến bên cạnh có hai người khác đang phóng ánh mắt đầy xem thường, tiếp tục nói rằng:

“Hyung nhất định được mèo, hyung có quyền.”

Vì vậy, tôi cuối cùng cũng phát huy sự uy nghiêm một lần với tư cách là leader, tên của con mèo nhỏ cứ như vậy mà định xuống.

.

.

.

Buổi chiều, lúc Jaejoong sắp đi ra ngoài, tôi vẫn luôn chơi đùa với con mèo nhỏ, Jung Joongie thực sự rất đáng yêu.

Đến khi Jaejoong mặc áo khoác vào, tôi theo thói quen đứng lên tiễn cậu ấy ra khỏi cửa, thuận tiện đem mèo ôm vào trong lòng.

Khi tiễn cậu ấy xuống lầu, tôi đi theo phía sau cậu ấy, đột nhiên tâm tư chơi đùa nổi lên, đem con mèo nhỏ trắng ở trong lòng đặt sau gáy cậu ấy, Jaejoong quả nhiên hoảng sợ, cái cổ run lên, dưới chân là khoảng không — cư nhiên té xuống cầu thang, đầu đâm ‘cốp’ vào bức tường phía dưới một cái, sau đó ngã xuống...

“Jae, Jaejoong!” Tôi chết lặng người, xảy ra chuyện này khiến tôi hoảng sợ vô cùng, tuy rằng chỉ còn có vài bậc thang, thế nhưng té xuống cũng không phải chuyện đùa, huống chi còn bị đụng đầu, tôi nhất thời tay chân luống cuống, trực tiếp nhảy xuống nâng đầu Jaejoong lên — cậu ấy bất tỉnh rồi...

Tôi ôm Jaejoong chạy vội về ký túc xá, thuận tiện nhắc con mèo nhỏ đang co quắp trên mặt đất lên, mấy con còn lại thấy tình huống này lập tức cũng luống cuống tay chân, ba chân bốn cẳng đem Jaejoong đặt lên giường.

“Có nên gọi bác sĩ đến không? Không, hay là chúng ta đưa hyung ấy tới đó luôn đi!”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Thế nào lại nghiêm trọng như vậy?!”

“Jaejoong hyung, Jaejoong hyung, hyung tỉnh tỉnh!”

“Đừng lay cậu ấy!” Tôi tức giận, đẩy móng vuốt của Yoochun ra.

Đúng lúc này, tôi nghe tiếng rên rỉ của Jaejoong trên giường, mọi người đồng thời đem ánh mắt xoay về phía cậu ấy, chỉ thấy Jaejoong chậm rãi mở mắt, sau đó nhìn lướt qua chúng tôi một vòng, rồi... trực tiếp nhào đến người tôi.

“Jae, Jae, Jae...” Khuôn mặt tôi lập tức nóng bừng như lửa, thật sự là không quen cậu ấy nhiệt tình như vậy, tất nhiên không quen là không quen, nhưng tôi vẫn không chút khách khí mà ôm lấy thân thể yêu thương nhưng nhớ ấy vào lòng.

“Meo —” Người trong lòng mở miệng, tôi toàn thân cứng đờ trong nháy mắt.

Meo??

Bốn người trong phòng ăn mở hội nghị bàn tròn, cố gắng không chú ý đến người thanh niên đang nửa nằm trên ghế sofa liếm liếm móng vuốt của mình, không sai, là thanh niên....

Tôi nâng đầu rên rỉ, tôi đang nằm mơ... Chấn chấn là đang nằm mơ rồi... Mau tỉnh lại mau tỉnh lại đi.

“Jaejoong hyung, giống hết một con mèo nga...” Junsu nói, “Chẳng lẽ là bởi vì đụng hổng đầu cho nên... Trời ạ, chúng ta phải đi tìm quản lý, à không! Phải đi tìm bác sĩ.”

“Cậu bình tĩnh một chút đi.” Yoochun vươn tay xĩa xĩa vào đầu Junsu, mà chính nó cũng cau mày, “Không thể đi tìm bác sĩ được, nếu không ngày mai trên đầu trang của các tờ báo lớn sẽ có tin Hero Jaejoong nhóm Dong Bang Shin Ki từ cầu thang ngã xuống biến thành kẻ ngu si, em đảm bảo đến lúc đó chúng ta sẽ bị ba Lee Soo Man giết chết, thuận tiện đem Jaejoong quảng vào bệnh viện tâm thần an dưỡng.”

“Hyung ấy rốt cuộc làm sao lại bị té xuống cầu thang vậy?” Changmin bỗng nhiên mở miệng hỏi, ánh mắt sắc nhọn bắn về phía tôi.

“Hyung dùng Jung Joongie dọa cậu ấy một chút, chân cậu ấy đạp vào khoảng không rồi té xuống dưới...” Tôi đối mặt với ánh mắt trách cứ của mọi người, nhất thời cũng phát hỏa, “Không cần phải trừng hyung như

vậy! Hyung so với ai khác đều cảm thấy hổ thẹn, khi đó thế nào con mẹ nó không phải là hyung té xuống chứ!”

“Yunho hyung đừng nóng giận, bọn em biết hyung không cố ý... cũng không trách hyung, bắt quá em nghĩ em đại khái biết đã có chuyện gì xảy ra...” Changmin nói.

“Chuyện gì?”

“Lúc hyung ấy té xuống là bởi vì bị mèo hù dọa, sau đó đụng đầu, nói đơn giản là bởi vì bị kích động, cho nên khi hyung ấy tỉnh lại mới cho rằng chính mình là một con mèo.”

“... ..Cái đó, có khả năng không?” Tôi hơi vặn vẹo mặt hỏi.

“Ngoại trừ điều này, không có giải thích khác.”

“Vậy làm sao mới có thể quay trở lại như cũ a?” Junsu hỏi.

“Thuận theo tự nhiên thôi...”

“Chúng ta nào có nhiều thời gian để thuận theo tự nhiên như vậy được, ba ngày sau chúng ta còn phải đi họp báo nữa!” Yoochun nói.

“Điều này... Nói không chừng đến lúc đó thì được rồi, dù sao quản lý cũng đã nghỉ phép, căn bản là không tìm được hyung ấy, vả lại Jaejoong hyung ngoại trừ có điểm giống mèo thì trách nhiệm cũng không thay đổi... Trong đầu ngay cả một thứ cũng không có... Hơn nữa ngoại trừ chờ, chúng ta cũng không có biện pháp khác.”

Chợt nhớ đến lúc được thông báo nói rằng có thể nghỉ ngơi một thời gian, quản lý đã tắt luôn nguồn của cái máy điện thoại rồi tháo hết pin ra, một bên hô to bố mày rớt cuộc cũng có thể cùng vợ đi tuần trăng mật, một bên hoa chân múa tay vui sướng, hoàn toàn quên mất kì nghỉ chỉ có ba ngày. Hiện tại muốn liên hệ với hyung ấy... chỉ sợ là không có khả năng.

Dường như, cũng chỉ có thể làm như vậy...

Tôi quay đầu nhìn về phía Kim đại miêu đang nằm trên ghế sofa híp híp mắt dùng mặt cọ tới cọ lui, thở dài một tiếng thật sâu.

3. Chương 3

Chương 3

Không biết từ khi nào, Jung Joongie cũng đã tỉnh, lúc này nó vừa kêu lên vừa cào cào ống quần tôi, rất có tinh thần, tôi đưa tay đem nó đẩy sang một bên:

“Hiện tại không có tâm tình chơi với mày, qua bên kia chơi một mình đi.”

Không ngờ con mèo nhỏ dưới chân chẳng những không bỏ đi, trái lại còn kêu lớn tiếng hơn, làm cho đại miêu trên sofa hướng nó nhìn sang.

Tôi nhìn ánh mắt lập loè phát sáng của cậu ấy, thầm nghĩ: không tốt! Quả nhiên giây tiếp theo, Kim đại miêu liền nhào tới chỗ tôi và Joongie, hai người một mèo vô cùng thê thảm té ngã trên thảm trải sàn.

Tôi vô thức đưa tay ôm lấy thắt lưng của Jaejoong bảo vệ cậu ấy, cũng không ngờ cậu ấy lại có sức lực lớn như vậy, thậm chí có thể đánh ngã cả tôi, tôi thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu ấy:

“Jaejoong ngoan, đứng lên... Đừng nháo.”

“Meo ——” Mèo Jaejoong thoải mái kêu một tiếng, lại dựa vào người tôi không di chuyển, đem đầu tựa ở hông vai tôi cọ cọ, tôi thở dài, nhìn cậu ấy không có ý muốn đứng dậy, bộ dạng nhìn trông vô cùng dễ chịu, cuối cùng đành mặc cho cậu ấy coi mình là cái đệm, khẽ xoa xoa lưng cậu ấy.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy trên tay đau nhói, ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện quả nhiên là do con mèo nhỏ cào tôi, chỉ thấy nó trừng to mắt nhìn tôi, sau đó xoay người vểnh đuôi cao ngạo bước đi.

Trong lòng tôi cảm thấy buồn bực, mọi người bảo mèo là động vật rất giỏi ghen tị... Xem ra, thật đúng là như vậy.

.

.

.

Buổi tối lúc ăn cơm tôi có chút buồn phiền, không chỉ mình tôi buồn phiền mà còn có ba người khác đang ngồi cùng bàn với nhau cũng như vậy, chúng tôi nhìn Kim Jaejoong đem toàn bộ khuôn mặt vui vào trong bát cơm mà ăn, một câu cũng không nói ra nổi...

Tôi không thể nhịn được mà một phát đoạt lấy bát của Jaejoong, cậu ấy bắt đầu tức giận hướng tôi nhe nanh múa vuốt, tôi chế trụ hai móng vuốt của cậu ấy, mà Changmin Yoochun Junsu lập tức đem bàn ăn dời đi, tránh bị chiến tranh lan đến.

“Ầm!” một tiếng, tôi cúi đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, thì ra là Jung Joongie bắt Yoochun phải mạo hiểm đến độ suýt bị fans tóm được để mang về cái túi thức ăn eo đang đổ ra sàn kia, chỉ vì đã đến giờ ăn của nó. Nó hướng tôi nhe răng, sau đó lần thứ hai vểnh đuôi bước đi, lưu lại cho tôi một cái mông cao ngạo.

Hừ, nó là đang chọc vào ai chứ!

Cuối cùng, tôi cầm bát cầm thìa một ngụm một ngụm cho Jaejoong ăn, ban đầu trong lòng tràn đầy oán giận cùng bất mãn, nhưng khi nhìn thấy cậu ấy bởi vì được ăn đồ ăn mà híp híp đôi mắt xinh đẹp thì, tất cả đều hoá thành cảm xúc đầy thoải mái.

Vấn đề ăn uống đã được giải quyết, kế tiếp là vấn đề khó nhất – tắm rửa. Jaejoong là người yêu sạch sẽ, một ngày không tắm không bằng giết cậu ấy còn tốt hơn, thế nhưng tôi tin rằng nếu Jaejoong trước mắt có thể nói, thì cậu ấy nhất định sẽ nói cái gọi là tắm không phải là đem da lông của chính mình liếm sạch sẽ sao? Nhìn cậu ấy hiện tại liên tục làm hành động liếm liếm mu bàn tay thì biết.

Trong lòng tôi thiên nhân giao chiến¹, tôi kỳ thực là không muốn cho Jaejoong tắm, tuy rằng cảm thấy điều đó không có gì là xấu nhưng đồ đã dâng đến miệng mà không được ăn thì thật sự là rất đau khổ, tôi từ xưa đến nay không phải là người lợi dụng lúc người khác đang gặp khó khăn, hướng chỉ hiện tại thần trí của Jaejoong vẫn còn mơ hồ, còn cho rằng mình là một con mèo, thay đổi cả giống loài luôn... Thế nhưng, để người khác cho Jaejoong tắm, tôi một nghìn một vạn lần không bao giờ đồng ý.

Vì vậy hít sâu một cái, tôi đành phải lôi Jaejoong – người vẫn đang liếm liếm mu bàn tay của mình vào trong phòng tắm. Xả nước, sau đó nóng mặt cởi hết quần áo của Jaejoong ra, thân thể đã xem qua vô số lần nhưng vô luận mỗi khi nhìn đều có lực hấp dẫn trí mạng, tôi lần thứ hai hít sâu, ôm ngang rồi đưa cậu ấy đặt vào trong cái bồn tắm lớn —

“Ào!” Jaejoong không hề báo trước bỗng nhiên giãy giụa vùng dậy, trong miệng kêu “Meo meo meo meo” không ngừng, vẻ mặt hoảng hốt cùng sợ sệt, trong lòng tôi đau xót, đem cậu ấy từ trong nước vớt ra ôm vào trong lòng vỗ về.

“Ngoan... Ngoan... Đừng sợ đừng sợ.” Tôi quên rằng Jaejoong trước có nói qua — mèo đều sợ nước.

Kim đại miêu co rụt trong lòng tôi ngao ngao kêu lên, tôi ôn nhu xoa xoa lưng cậu ấy, cậu ấy cuối cùng cũng từ từ im lặng trở lại. Tôi để cậu ấy dựa vào người tôi, cầm lấy vòi hoa sen ôn nhu nhẹ nhàng tưới nước lên lưng cậu ấy, cậu ấy đầu tiên là run rẩy, thế nhưng không hề giãy giụa lần hai.

Cuối cùng cũng tắm xong, tôi cả người ướt sũng, nhưng cũng chẳng thèm thay quần áo, tôi dùng khăn tắm lớn bọc lấy đại miêu ở trong lòng, sau đó dùng khăn mặt lau tóc cho cậu ấy...

Bị hơi nóng làm cho làn da trở thành một màu hồng phấn, đôi môi hồng bĩu ra, còn có ánh mắt hoàn toàn tin tưởng, khăn mặt ngấm lộ ra khuôn mặt hấp dẫn tôi đến chết người, tôi như bị thôi miên, chậm rãi tới gần... tới gần...

“Đau!” Khi tôi sắp hôn Jaejoong, trên chân bỗng truyền đến một trận đau nhói, tôi cúi đầu, nhìn thấy Jung Joongie, mà nó cũng hung tợn nhìn chăm chăm vào tôi. Hung tợn? Tôi tự cảm thấy kì quái, làm sao lại nhìn thấy tâm tình cấp cao như vậy trong ánh mắt của một con mèo cơ chứ, lắc đầu, dẫn Jaejoong trở về phòng ngủ.

Cho tổ tông thay áo ngủ, đem cậu ấy đặt yên ổn trên giường, lúc sau Jung Joongie cũng nhảy lên giường, đôi mắt của Kim đại miêu lấp lánh nhìn nó, bỗng nhiên đem đầu vươn tới bộ lông của Jung Joongie cọ cọ trên mặt, “Meo~” một tiếng.

(1) Thiên nhân giao chiến: tựa như đấu tranh tư tưởng cực mạnh

.

.

.

4. Chương 4

Chương 4

Tối hôm đó, tôi cùng một người một mèo ngủ, ngủ không được ngon cho lắm, làm cả đêm gặp phải ác mộng bị ‘quỷ đè người’, lúc tỉnh lại mới phát hiện ra rằng một người một mèo kia đều nằm sấp trên người tôi.

Sáng sớm tôi bước vào nhà bếp, không có biện pháp, mấy ngày nay vốn là trông cậy vào tay nghề của Jaejoong, nhưng hiện tại đã hoàn toàn bị ngâm nước nóng. Mấy đứa kia còn đang ngủ, chỉ có Kim đại miêu ngoan ngoãn ngồi chờ ở cái bàn bên cạnh, tôi lấy bộ đồ ăn ra, rút ra được bài học kinh nghiệm hôm qua, tôi đứng trước mặt đại miêu đặt xuống một cái thìa, Jaejoong giống như nhận ra cái thìa kia, vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó ngậm nó ở trong miệng, vẻ mặt mong chờ nhìn tôi.

“Chờ một chút, sắp xong rồi.” Tôi xoa đầu Jaejoong, cậu ấy nheo mắt lại đầy thoải mái.

Tôi vào phòng đánh thức mấy thằng nhóc còn đang ngủ, Changmin và Junsu thức dậy, Yoosun còn đang ngủ, nó luôn luôn dậy muộn như vậy, tôi quen rồi.

Bữa sáng đã đến, mọi người bắt đầu ăn, tôi trước tiên cho Jaejoong ăn no, để cậu ấy ngồi trên sofa chơi đùa, mới bắt đầu tự mình ăn bữa sáng.

“Nó hình như đói bụng rồi kìa...” Junsu nhìn Jung Joongie trên sàn nhà, con mèo nhỏ đó đang nhìn chăm chăm vào bàn ăn của chúng tôi, Junsu liền cầm lấy một cái bánh bao, thổi cho nguội, sau đó cắn một miếng, mới đưa cho nó, “Không nóng đâu, ày ăn nè.”

Con mèo nhỏ đem đầu xoay qua một bên, không chịu ăn.

“Nó từ ngày hôm qua đã không ăn một cái gì rồi... Tại sao bây giờ còn không chịu ăn?” Tôi nhíu mày, đem cái bánh bao còn thừa lại trong chính bát của mình cắn một miếng, đặt trên lòng bàn tay rồi đưa đến trước mặt nó. Con mèo nhỏ nhìn cái bánh bao còn có một nửa, lại nhìn vào tôi, cuối cùng đem bánh bao xuống dưới, có lẽ là đói bụng thật, cuối cùng còn nhẹ nhàng liếm liếm lòng bàn tay tôi.

“Kì cục, nó còn nhận chủ nhân sao... Bánh bao giống nhau, tại sao mình cho lại không thèm ăn?” Junsu bất mãn nói thầm.

Ba ngày nghỉ kết thúc rất nhanh, nhưng Jaejoong vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục, bất quá cậu ấy vẫn rất phiền toái, vẫn là tôi phải lo cho cậu ấy, mệt muốn thổ huyết. Cơ bản sinh hoạt của cậu ấy không thể tự lo liệu, thậm chí trước đây đi WC đều phải nhờ tôi dạy hai lần liền, mèo không phải là loài động vật tiểu tiện

mọi nơi, hơn nữa con mèo này còn có quán tính riêng mà chỉ Kim Jaejoong mới có, tỷ như yêu sạch sẽ, tỷ như sợ lạnh, tỷ như thích ở gần tôi...

Tôi nghĩ đại miêu này chính là Kim Jaejoong, những điều đó là hiển nhiên rồi.

Thế nhưng kỳ nghỉ kết thúc, người quản lý quay lại. Sau đó, hyung ấy trợn tròn mắt...

Ngày mai có một cuộc họp báo vô cùng quan trọng nhưng không cần phải nói nhiều, năm người phải có mặt. Người quản lý túm tóc vò tới vò lui, trong miệng nói “làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ” không ngừng, sau đó bỗng nhiên tiến đến ra sức lắc lắc Jaejoong:

“Cậu tỉnh lại cho tôi! Cậu là Hero Jaejoong a! Làm sao lại có thể mỗi ngày ngồi ở sofa liếm móng vuốt được!”

Tôi nổi giận vừa định tiến lên ngăn cản, Kim đại miêu phẫn nộ “meo” một tiếng, sau đó người quản lý trên mặt hơn năm đường kẻ hồng. Ta ôm đại miêu vào trong lòng bảo hộ, lên tiếng:

“Hyung gấp cái gì? Ngày mai để cậu ấy đi không được sao?”

“Em nói nghe thì dễ rồi!”

“Yên tâm, cậu ấy vốn cũng rất ít kêu ‘meo meo’, lúc có em ở đây cũng rất ngoan, dù sao ngày mai làm cho cậu ấy ngoan ngoãn ngồi đó cũng không phải không được, bọc lại trên người em, hyung phát hỏa cái gì?” Tôi nói.

“Thực sự?”

“Thực sự, chỉ cần hyung bảo đảm ngày mai không ai dùng đèn flash để chụp ảnh là được. Hơn nữa hiện tại cũng không có biện pháp khác, sau khi họp báo xong chúng ta sẽ đem Jaejoong đưa đến bệnh viện...” Nói tới đây, trong lòng tôi cảm thấy thật đau xót, không muốn đưa cậu ấy đi, cho dù cậu ấy có là cái dạng gì nữa, tôi cũng muốn chúng tôi luôn luôn bên cạnh nhau...

“Ai, trước tiên chỉ có thể làm như vậy.”

Ngày thứ hai họp báo, chúng tôi đi với đội hình bất thường ấy vào chỗ ngồi. Mèo Jaejoong thấy phía dưới đông nghịt người, tóc gáy đều dựng thẳng lên, tôi lập tức đem bàn tay của cậu ấy ngấm ngấm xoa nhẹ, đem đầu ghé vào lỗ tai cậu ấy mà thầm thì:

“Ng Sloan... Không có chuyện gì cả, không có chuyện gì...”

Cậu ấy quả nhiên bình tĩnh lại, một lúc sau mới phát hiện những người đó chỉ đứng ở phía dưới, không thể đến gần thì hoàn toàn thả lỏng. Người chủ trì nói lời thoại dài dòng, tôi vẫn căng thẳng vì không biết người bên cạnh có làm nên chuyện gì hay không.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy đại miêu bên người khẽ động, tôi quay đầu nhìn cậu ấy, phát hiện cậu ấy há miệng ngáp một hơi thật dài, cái miệng mở đến cực hạn, bắt nã đến cực điểm... Tôi thoáng chốc cả người mồ hôi lạnh, đây hoàn toàn trái ngược với phong cách bề ngoài trước đây của Jaejoong.

Tôi nhin không được đâu đâu đứng đây, tay khẽ động lại đụng phải cây bút bi trên bàn, cây bút trên mặt bàn lăn hai cái.

Hồng bét...!

Tôi lập tức nhìn về phía đại miêu. Người sau quả nhiên hai mắt lóe sáng nhìn về phía cây bút nằm trên bàn, tôi gần như phát ra tiếng rên rĩ.

Đây là bút của ai chứ! Loại này căn bản không được để ở chỗ tôi ngồi!

Kim đại miêu nhìn chằm chằm vào cây bút, vươn móng vuốt sắc nhọn ra đẩy vào cây bút, cây bút liền lăn đi, đôi mắt cậu ấy càng sáng hơn, lại chạm, rồi lăn, chạm thêm lần nữa, rồi lại lăn... Nhìn cậu ấy chơi rất say mê, đem bút đẩy từ móng trái rồi lăn qua móng phải, rồi lại từ móng phải lăn về móng trái.

5. Chương 5

Chương 5

Lòng tôi như tro nguội, ngay cả sức lực kinh hồn bạt vía cũng không còn...

Thật vất vả để kết thúc cuộc họp báo này, Kim đại miêu lại dùng miệng ngậm lấy cây viết trước khi tôi lấy được nó, sau đó? Một tay? Nắm lấy cánh tay của Jaejoong cùng vai đem cậu ấy lôi đi, phỏng chừng sau khi cuộc họp báo kết thúc, hình ảnh của YunJae sẽ làm ọi người phấn khởi, nhưng mà chắc chắn họ không hề biết Kim Jaejoong kỳ thực là bị cây bút bi trong tay Jung Yunho câu dẫn...

Lúc quay về ký túc xá, Jung Joongie đang ủ rũ cuộn người trên ghế sofa, đôi mắt nhìn chằm chằm vào tôi, tôi mặc dù cả người mệt mỏi, nhưng vẫn chăm sóc Kim đại miêu ăn uống tắm rửa, khi được nằm trên giường, tôi gần như đã tê liệt.

Lúc này bỗng cảm giác được có một cái chân nhỏ đạp lên bụng tôi, rồi cái thứ đó tiếp tục bò lên ngực tôi.

“Ngoan... Tao đang mệt muốn chết đây này.” Tôi đem nó đẩy xuống, thế nhưng nó vẫn tiếp tục bò lên, khi tôi lần thứ ba đem nó từ trên người đẩy xuống dưới, nó bỗng nhiên há mồm hung hăng cắn tôi. Tôi nổi giận, xách nó lên rồi định quăng đi, thế nhưng khi tôi nhìn thấy đôi mắt của nó thì lại ngây người, tôi không biết ngay cả một con mèo cũng có thể có vẻ mặt bi thương đến cực điểm, giống như giấy tiếp theo có thể òa khóc lên như vậy, ánh mắt đó... tôi thấy rất quen...

Lòng tôi dao động, đem nó ôm lên trên giường, để lông đầu của nó gối lên ngực tôi, nhẹ nhàng gãi gãi sau tai nó.

“Ngủ đi ngủ đi... Lần sau sẽ không ném mày đi nữa...”

Con mèo trên người meo meo động đậy, vươn đầu lưỡi liếm liếm lên mặt tôi, sau đó chậm rãi từ trên người tôi nhảy xuống, đi về phía Kim đại miêu đang cuộn mình ngủ say, nó nhìn cậu ấy một hồi, liền co người bên cạnh đầu cậu ấy, để chính cái trán đầy lông của mình đối diện với cái trán bóng loáng của Jaejoong, nhắm mắt lại ngủ.

.
. .

Sáng ngày hôm sau, lúc tôi tỉnh dậy, Jaejoong đã không còn ở bên cạnh, Jung Joongie đang ngủ say, lòng tôi cảm thấy vô cùng hoảng sợ, bật người đứng dậy xông ra ngoài, sau đó... tôi nhìn thấy ——

Thân ảnh bạn rợn quen thuộc tại phòng bếp kia bỗng nhiên khiến tôi rất muốn khóc...

Tôi bước đến, ôm lấy cậu ấy từ phía sau.

“Jaejoong... Jaejoong... là cậu sao...”

“Không phải tớ thì là ai?” Jaejoong khẽ mỉm cười, nắm lấy tay tôi, “Điểm tâm đã xong rồi, đi gọi bọn nhóc kia đi...”

“Mấy ngày nay rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì?” Tôi nhớ đến trọng điểm, từ tâm tình mừng rỡ lập tức trở lại bình thường.

“Tớ quên rồi, không nhớ rõ nữa.” Jaejoong vẫn mỉm cười, “Cậu đừng hỏi.”

Tôi mơ hồ cảm thấy thái độ bất bình thường của cậu ấy, thế nhưng tôi cũng không muốn hỏi nhiều, cho dù thế nào thì, Jaejoong của tôi trở về là đủ tốt lắm rồi... không để tôi ở lại một mình là tốt rồi...

“Được rồi, cậu nói không hỏi thì tớ sẽ không hỏi, trở về là tốt rồi!” Tôi hôn lên môi cậu ấy một cái, rồi hướng phòng ngủ của bọn nhóc chạy đi, “Jaejoong làm bữa sáng kia, bọn tiểu tử thối này, thức dậy mau!”

Mười phút sau, toàn bộ thành viên tập trung đông đủ.

Họ ngồi vây quanh trên bàn nhìn chăm chăm vào Jaejoong, ngay cả Yoochun muôn đời không chịu rời giường cũng thức dậy, mà Jaejoong ngoảnh mặt làm ngơ tự mình ăn bữa sáng.

“Meo –“

Chúng tôi cúi đầu cùng lúc, nhìn con mèo nhỏ trên mặt đất dùng ánh mắt mong ngóng nhìn tôi, trong miệng cư nhiên lại ngậm cái thìa mà trước kia tôi dùng để cho Jaejoong ăn...

Tôi kinh ngạc giương mắt, nhìn bên miệng mang theo ý cười rõ ràng của Jaejoong...

“Tớ nhớ kỹ cậu đêm qua nói, cho dù sẽ tuyệt vọng tớ cũng tin rằng cậu sẽ không bỏ tớ lại một mình. Tớ chỉ quan tâm đến điều này, cái khác đừng hỏi, hướng chi có hỏi tớ cũng không biết? Đáp án?”

Không nhìn đến ánh mắt ngơ ngác của bọn nhóc kia, tôi im lặng nhìn vào đôi mắt của cậu ấy. Tôi nghĩ, có thể cùng người như vậy ở cùng một chỗ, tôi đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-hoan>